

Sygn. akt I CSK 61/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J.R.

przy uczestnictwie D.K., Skarbu Państwa - Prezydenta m. W., E.A., M.C. i miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika miasta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398 § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik miasto W. - który zaskarżył postanowienie o stwierdzeniu zasiedzenia w części, w jakim dotyczyło ujawnionego w księdze wieczystej na jego rzecz udziału we własności nieruchomości wynoszącego 24/120 części - wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z rażącego naruszenia art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. Skarżący zarzucił, że Sąd nie wyjaśnił, że spełniona została przesłanka samoistności posiadania jego udziału przez wnioskodawczynię i jej poprzedników.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący.

Uczestnik nie wykazał, żeby zaskarżone postanowienie było dotknięte wadliwością o takich cechach, jak opisane wyżej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik przyznał, że możliwość nabycia przez zasiedzenie udziału we własności nieruchomości jest niekwestionowana. Rozróżnienia wymagają jednak sytuacje, gdy zasiadający współwłaściciel rozszerza swoje władztwo na wszystkie pozostałe, nieprzysługujące mu udziały innych współwłaścicieli od tych, gdy - jak w niniejszej sprawie - rozszerza je na udziały tylko niektórych z nich. Posiadanie właścicielskie całej rzeczy wymaga, żeby żądający zasiedzenia wykazał, że rozszerzył zakres swego władania ponad realizowanie uprawnień wynikających z art. 206 k.c. i uzewnętrznił to wobec współwłaścicieli. Skarżący sformułował tezę, że samo zajmowanie się domem, płacenie podatków i ogrodzenie nieruchomości nie było dostatecznym zmanifestowaniem rozszerzenia zakresu władania nieruchomością przez wnioskodawczynię i jej poprzedników na udziały innych współwłaścicieli i z odwołaniem się do niej zarzucał oczywistą wadliwość zaskarżonego postanowienia.

Skarżący pominął jednak, że poza przytoczonymi wyżej działaniami wnioskodawczyni uznanymi przez Sąd drugiej instancji za akty będące manifestacją samoistnego posiadania nieruchomości, Sąd ten powołał się też na oddzielenie od gruntu stanowiącego obecnie działkę nr [...] i objętego w samoistne posiadanie przez wnioskodawczynię, gruntu oznaczonego obecnie jako działka nr [...], który pozostał we władaniu D.K., a w odniesieniu do skarżącego (a ściślej - Skarbu Państwa, jako jego poprzednika) Sąd drugiej instancji wskazał na zawieranie umów dzierżawy nieruchomości, na podstawie których Skarb Państwa uzyskiwał czynsz obliczony stosownie do wielkości przysługującego mu udziału we własności nieruchomości. Ostatnia z takich umów została zwarta z A.W. na rok 1983, a od stycznia 1984 r. zaczęła ona władać nieruchomością, także w zakresie udziału Skarbu Państwa, z pominięciem zawierania z nim jakichkolwiek umów, co było manifestacją objęcia nieruchomości w samoistne posiadanie także w zakresie udziału, z którego wcześniej korzystała na podstawie stosunku obligacyjnego. Sąd pierwszej instancji ustalił przy tym, że uczestnik podjął przeciwko wnioskodawczyni działania zmierzające do

przerwania biegu zasiedzenia 13 sierpnia 2014 r., a zatem zasiedzenie jego udziału wymagało wykazania, że wnioskodawczyni bądź jej poprzednicy posiadali nieruchomości w zakresie udziału skarżącego od 13 sierpnia 1984 r. Sąd drugiej instancji uzupełniając poczynił takie ustalenie.

Skarżący wytknął też Sądowi drugiej instancji błędy odnoszące się do sposobu umotywowania orzeczenia, które trudno jednak uznać za uniemożliwiające rozeznanie przedmiotu i przesłanek rozstrzygnięcia. Jeżeli nawet Sąd drugiej instancji relacjonując brzmienie żądania wniosku użył określenia sugerującego, jakoby wniosek dotyczył udziałów we własności przekraczających 32/120 części, to z rozstrzygnięcia Sądu niewątpliwie wynika, że dotyczy ono udziałów wynoszących 32/120 części (8/120 i - przysługujące poprzednio do skarżącego - 24/120 części).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał